

Zoete kruisjes op de vloer

Emily Kocken aan het werk tijdens de presentatie afgelopen zaterdag. De kruisjes leggen was een monnikenwerk (inzet). (Foto: Hans Mooren)

BIJLMERMEER - Zoete kruisjes op de vloer als eerbetoon aan schoonheid verslaafde. Emily Kocken opende met een vijf uur durende performance de presentatie van de installatie 'Tracing the mother key' in de expositieruimte van stadsdeelkantoor Amsterdam Zuidoost. Kruisjes opgebouwd uit vijfduizend zoetjes vormen de drager van een ruimtelijk portret ontstaan uit een halfjaar intensief samenwerken met bewoners van het Domus begeleid woonproject in Echtenstein.

Kocken ontwikkelde via studiosessies, huisbezoek, persoonlijke interacties en onderhandelingen een gelaagde portret installatie. Een tattoo van een zwarte panter transformeerde zij tot een levensgroot beeld bedekt met cacao. Foto's van slapende gezichten van exdaklozen blies zij op tot monumentale proporties. Centraal staat de schoonheid van het gezicht van de verslaafde mens. De titel verwijst niet alleen naar de sleutel waarmee elke verzorger toegang heeft tot het privé-domein van de bewoner, maar ook naar de persoonlijke en fysieke herkomst van ieders identiteit. Om de verbinding met de

straat uit te drukken, legt Kocken de zoetjes in een patroon van twee grote driehoeken op de vloer. 'Een monnikenwerk', bekent de kunstenaar. Meditatie ontstaan twee enorme gevarendriehoeken tegenover elkaar, opgebouwd uit minuscule kruisjes, een speelse verwijzing naar het 'slagveld' van de anonieme slachtoffers van het leven in een metropool. Een ander onderdeel van de installatie is een levensgroot beeld van een panter, door de kunstenaar bedekt met cacao. 'Net als de zoetjes een huistuin-en-keuken 'drug' voor alledaags gebruik. Ik wil niet zeggen dat iedereen verslaafd

is. Alleen betreur ik de afstand die ten opzichte van deze mensen wordt ingenomen. Benader je hen vanuit de wil tot identificatie die verder gaat dan 'het zijn ook mensen' dan is de kans groter dat je komt tot een dialoog en een ervaring waar beide partijen wijzer van worden.'

Gedurende een werkperiode van een halfjaar ontstonden tussen de kunstenaar en de bewoners contact en zodra het doel bekend was, onderhandelingsstrategieën. Vriendschappen? Vragen lagen open op tafel: wat zocht de kunstenaar en waartoe waren de bewoners als modellen bereid? In hoeverre was er sprake van een eerlijke deal? Herkenden de bewoners zich in de portretten?

Vlak voor een fotosessie overleed een van de oudste bewo-

ners uit het Domus project. Een door Kocken genomen foto in de gezamenlijke woonkamer werd door een medewerker om religieuze redenen weggehaald. 'Daarna richtte ik de camera meer op de kamers, de objecten daarin. De bewoners gaven mij dingen in handen, een foto van een dochter, een oude insigne. Een bewoner was een fanatiek super 8 filmmaker in de seventies. Hij gaf mij een filmblikje waarvan de inhoud in het lab voor het eerst na veertig jaar bekend werd.' De installatie is gratis te bezichtigen tot en met 14 mei op werkdagen van 10.00 tot 16.00 uur in de expositieruimte van het stadsdeelkantoor, Anton de Komplein 150.